

бил болен. Приятелският дълг ни налагаше да отидем при него, но аз се страхувах. Може би моето присъствие щеше да събуди у човека неприятния спомен за хризантемата. И аз нямаше да ида, ако Пиявицата не ме завлече насила.

Моите опасения се оправдаха. Когато Вечер ме видя, скочи от кревата си и извика:

- Мерзавец, махай се оттук!

- Но слушай, Вечер - казах му, - не ми се сърди! Ти знаеш, че...

- Махай се оттук! - изкрещя отново той и грабна ножицата, която лежеше на нощната му масичка. И аз излязох от стаята.

После Пиявицата ми съобщи, че Вечер бил тежко болен и че всяка надежда за оздравяване била изгубена.

И наистина той умря. Умря няколко дена след горната случка.

И ние останахме двама. Аз и Пиявицата. Но в кръчмата отивахме пак и продължавахме играта си на карти. И печелеше ту единият, ту другият. Така че загубите не се чувстваха.

Веднъж изпихме повече вино. Почнахме да залагаме големи суми. И аз печелех. Два или три часа играта беше на моя страна. Ала после един фатален обрат и... Пиявицата взе касата.

Аз губех. Но за поддържане на настроението непрестанно пълнех чашата си с вино. И ядосан и разгорещен, удрях карта след карта върху масата. Това обаче не помагаше.

Пиявицата, доволен от обстоятел-

ството, че печели, сипеше по мой адрес хиляди оскърбителни подигравки, смееше се подло и ехидно. И по едно време ми се стори, че този смях съм го чувал някога. Обърнах се към него, но от уплаха и ужас изпуснах картите. Срещу мене седеше Вечер. Очите му, както в онези дни, горяха от злоба и ярост, той шепнеше:

- Продължавай, продължавай да играеш!

И аз продължих играта, защото неговият глас повеляваше.

Пак губех, оставах ми само няколко лева още. И тогава Вечер громко се разсмя и кресна:

- Залагай синята хризантема!

Не знаех какво да правя. Нима синята хризантема щеше да ме спаси? Нима синята хризантема нямаше да ме погуби, както погуби и него някога?

Аз извадих хризантемата и я заложих. А после не знам какво стана. В ушите ми отново звънна смехът на Вечер, аз пълнех чашите една след друга, пиех и така съм заспал.

А на сутринта, когато се събудих, кръчмарят ми съобщи, че Пиявицата полудял. И в своето безумие той разказвал, че снощи в играта на карти спечелил от Вечер една синя хризантема.

София, 1922

Библиография на Светослав Константинов Минков (1902 – 1966)

1. *Синята хризантема*. Разкази. София, "Аргус", 1922
2. *Часовник*. Гротески. София, печ. "Витоса", 1924
3. *Огнената птица*. Четири разказа. София, "Родопи", 1927
4. *Игра на сенките*. София, "Т. Ф. Чипев", 1928, преизд. "Българска диалогична фантастика", София, 1983
5. *Къщата при последния фенер*. Разкази. София, "Хемус", 1931
6. *Автомати*. *Невероятни разкази*. София, "Т. Ф. Чипев", 1932, преизд. "Казанлъшка долина", 1935, "Хемус", 1947
7. Св. М. и Константин Константинов, *Сърцето в картонената кутия*. Роман-гротеска в седем невероятни приключения. София, 1933, преизд. 1939, 1986
8. Св. М. и Йордан Стубел, *Сговорна дружина планина минава*. Кооп. сборниче за деца. София, "Хемус", 1934
9. *Дамата с рентгеновите очи*. Фантастични разкази. София, "Хемус", 1934, преизд. 1945, 1946, ново изд. Варна, "Г. Бакалов", Библ. "Галактика" № 35, 1982
10. *Захарното момиче*. Приказки. София, "Хемус", 1935, преизд. "Бълг. художник", 1975, "Фюг", 1998
11. *Маскираната лисица*. Приказки. София, "Казанлъшка долина", 1936, преизд. София, "Бълг. художник", 1957, 1962, 1968, 1980, 1982, 1984, 1991
12. *Разкази в таралежова кожа*. София, "Хемус", 1936, преизд. 1947
13. *Мадрид гори*. *История в телеграмите за съпротивата на един град*. София, "Хемус", 1936, преизд. "Четиво", 1945
14. *Гост*. Разкази. София, Съюз на бълг. писатели, 1938
15. *Другата Америка*. *Едно пътуване отвъд екватора*. София, "Хемус", 1938, преизд. 1943, 1946
16. *Желязната къщичка*. *Приказка за чудното приключение на един мотил и една касичка*. София, Съюз на поп. банки, 1941
17. *Японската литература*. *Начало, развитие, представители*. София, "Българска мисъл", 1941
18. *Маймунска младост*. Разкази. София, печ. "Рахвира", Хуморист. библ. "Бай Ганю" № 9, 1942
19. *Лъв и жаба*. Разкази. София, печ. "Рахвира", Библ. "Джудже" № 40, 1943
20. *Лунатин*. Хуморист. разкази. Со-

- фия, "Четиво", Хуморист. библ. "Весел час", кн. 9, 1945
21. *Избрани произведения*. София, "Народна просвета", 1947
22. *"Колет от Америка"*. Разкази и фейлетони. София, "Нар. младеж", 1950
23. *Колет от Америка*. Едноактна комедия в 2 картини. София, "Нар. младеж", 1951
24. *Империя на глада*. Репортажи. София, "Бълг. писател", 1952, преизд. 1956
25. *Отвъд океана*. Разкази и очерци. "Държ. военно изд.", 1954
26. *Месечко*. София, "Нар. младеж", 1954
27. *Избрани произведения*. София, "Бълг. писател", 1955, преизд. 1958
28. *Цар Безсънко*. Приказки. София, "Нар. младеж", 1956, преизд. "Бълг. художник", 1972, 1973
29. *Призракът от Кендари*. Разкази. София, "Нар. младеж", Масова библ. "Пчелица", 1959
30. *Бракоразводно сражение*. Хуморист. разкази. София, Профиздат, Библ. "Стършел" № 45, 1960
31. *Избрани произведения в 2 т.*, т. I. Разкази. София, "Бълг. писател", 1962
32. *Избрани произведения в 2 т.*, т. II. Пътеписи, очерци, приказки. София, "Бълг. писател", 1962
33. *Патент САС*. Четири разказа. София, "Нар. култура", 1963
34. *Как гарджето стана певец*. Приказка. София, "Бълг. художник", 1965, преизд. "София прес", 1974, 2 издания
35. *Паноптикум "Лайхенвалд"*. Разкази. София, "Бълг. писател", 1966
36. *Избрани разкази*. София, "Бълг. писател", 1967
37. *Джуджето Тинтирин*. Приказка. София, "Бълг. художник", 1968
38. *Съчинения в 2 т.*, т. I. Разкази. София, "Бълг. писател", 1972
39. *Съчинения в 2 т.*, т. II. Пътеписи, очерци, приказки, фейлетони. София, "Бълг. писател", 1972
40. *Алхимия на любовта*. Избрани разкази. София, "Нар. младеж", 1972
41. *Разкази. Пътеписи*. София, "Бълг. писател", 1976
42. *Сапунени мехури*. Приказка. София, "Бълг. художник", 1979
43. *Съчинения в 2 т.*, 2-ро изд., т. I. Разкази и фейлетони. София, "Бълг. писател", 1982
44. *Съчинения в 2 т.*, 2-ро изд., т. II. Пътеписи, очерци, приказки, приказки на Шехеразада. София, "Бълг. писател", 1982

Изготвил: Валентин Стамов

КОЛИЗИЯ (или историята на КОЛю и КОЛийн)

• Адриан Лазаровски •

Адриан Николаев Лазаровски е роден на 4 май 1976 година във Варна. Завършва Хуманитарна гимназия "Константин Преславски" в родния си град и Българска филология в Софийския университет "Св. Климент Охридски", където защитава дипломна работа на тема "Преображенията на готическото в романа "1984" от Джордж Оруел". Превежда художествена литература от английски и руски език. Сред превежданите от него автори са Стивън Кинг, Владимир Набоков, Хауърд Лъвкрафт, Даниел Хармс, Робърт Блох, Ричард Матисън, Роалд Дал, Майкъл Суонуик и др. Негови разкази, стихотворения, статии и преводи са публикувани в "Литературен вестник", "24 часа", "Зона F", "Кръг", "Върколак", "Фентъзи Фактор" и "Софийски университет". Работил е като музикален журналист в списанията "Хаос" и "Нов Ритъм", а понастоящем е редактор в изданието за праведна музика "Про-Рок". Автор на скандалния разказ "Сбъдвация мечти", излязъл в антологията с нова българска фантастика "Точка на пристигане". Интересите му са насочени към европейската и американската художествена литература, фантастиката на ужаса (той е един от малцината експерти в България по отношение на този жанр), съвременната музика (освен музикален журналист е и вокалист на метъл групата "Потоп") и кино. Включен е в каталога на студентите и докторантите с най-добра подготовка "Кой кой е".

Когато наближи КОЛеда, КОЛективът на КОЛхоза от село КОЛодрум (известно както с невероятния дух на КОЛективизъм, царящ между жителите му, така и с успешно приватизирания завод за КОЛчета, КОЛела и КОЛлофон!) калеса КОЛегата КОЛю за КОЛедар. КОЛю бе едър като КОЛоба и умен като КОЛоездач, имаше глава като КОЛба и ръце като КОЛони, а яката на ризата му беше винаги КОЛосана, ето защо, щом го зърна да лочи жадно КОЛластрата² направо от халбата, КОЛежката КОЛийн веднага КОЛеничи пред него:

- КОЛко искам да ми станеш КОЛонизатор!?! – прошепна тя и получи КОЛики от вълнение (вероятно трите килограма КОЛендро³, които бе изляла за закуска, си казваха своето).

КОЛю се ухили, оправи мустаците си, пооредели от болезнената КОЛа-маска, която фризборът КОЛев му бе направил сутринта, и я сложи на КОЛянното си. Падаше си по нея още от КОЛоквиума по КОЛоритна КОЛебливост на КОЛбасите – ето защо не можеше да повярва на случилото се и го мислеше за КОЛективна халюцинация, породена от вибрациите на локаторния КОЛектор, бучащ точно зад гърба им. Накрая събра сили, преглътна мазната